

A szabólegény macskája - Népmesék a Nyírségből

című kötetből feldolgozott népmesék

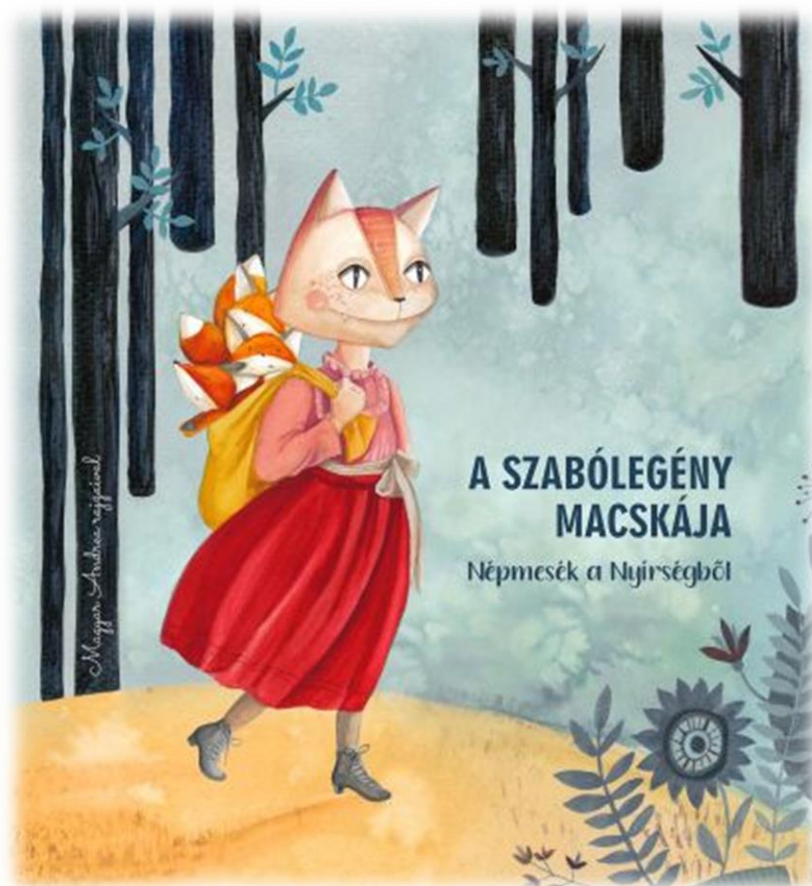
Szerkesztő: Szabó Sarolta

Válogatta és a szöveget gondozta: Kosztyu Brigitta

Illusztráció: Magyar Andrea

Kiadja: Sóstói Múzeumfalu, 2019

Az összeállítást készítette: Erős Vivien Emese

Tartalomjegyzék

<i>Cicamica</i>	1
<i>A cipőszaggató királykisasszonyok</i>	3
<i>A szabólegény macskája</i>	5
<i>Tótocska, Jankó és a békává varázsolt királykisasszony</i>	8

Cicamica

A cicamica fogott egy egeret. Addig-meddig, míg elszakította a farkát. Elmegy hozza az egér, azt mondja:

- Adjál nekem farkincát!

Azt mondja neki a cicamica:

- Eredj, hozzá nekem a tehéntől tejsikét, akkor adok neked farkincát!

Elmegy az egér a tehénkéhez.

- Te tehénke, adjál nekem tejsikét, a cicamicának adom, cicamica ad nekem farkincát.

A tehénke:

- Eredj, hozz nekem a kaszástól szénácskát, adok neked tejsikét!

Elmegy az egérke a kaszáshoz.

- Te kaszás, adjál nekem szénácskát, szénácskát adom tehénkének, tehénke ad nekem tejsikét, tejsikét adom cicamicának, cicamica ad nekem farkincát!

Azt mondja neki a kaszás:

- Hozzál nekem a kondástól szalonnát, adok neked szénácskát!

Elmegy az egérke a kondáshoz szalonnáért.

- Kondás, adjál nekem szalonnát, adom kaszásnak, a kaszás ad nekem szénácskát, szénácskát adom tehénkének, tehénke ad nekem tejsikét, tejsikét adom cicamicának, cicamica ad énnekem farkincát!

Azt mondja neki a kondás:

- Eredj, erről a fáról rázd le a makkot, akkor kapsz szalonnát!

Felment a kisegér a fára, lerázta a makkot. Lement, hogy a kondás adjon neki szalonnát.

Felnézett a kondás, a fa leghegyén látott egy makkot. Felment az egér érte, leszakította a makkot, de aztán leesett, megdőglött.

Fogott a macska két egeret, csinált nekik egy kis szekeret. Befogta az egereket, elindult utazni. Talált egy tojást. Azt mondja a tojás:

- Vegyél fel, cicamica komám! Elbír a szekered!

Na, aztán addig utaztak a tojás komával ketten, míg találtak egy kakast. Azt mondja a kakas:

- Hova mész, cicamica komám?

Azt mondja a cicamica:

- Errefele, ni!
- Vegyél fel!
- Ülj fel – azt mondja a cicamica -, elbír még a szekerem!

Felült a kakas is. Na, találtak egy lovat. A ló mondja:

- Hova mész, cicamica komám? Nem veszel fel?
- Felveszlek én, ló komám, ülj fel!

Felvette a lovat is. Addig utaznak megint, hogy megtalálták a bikát. Azt mondja cicamicának a bika:

- Hová mész, cicamica komám? Vegyél fel!
- Ülj fel, komám - azt mondja -, elbír a szekerem!

Felült az is. Addig utaztak, mentek, mendegéltek, hogy megtalálták a rákot.

- Hova mész, cicamica komám? Vegyél fel!
- Ülj fel, komám – azt mondja -, elbír még a szekerem!

Felült a rák is. Addig utazgattak, mendegéltek, hogy azt vették észre: hideg van. Házat kellett csinálni. De a bika koma nem akart házat csinálni: ő nem csinál házat, azt mondja, csak odafordítja a nádasnak a hátát, hadd süvöltsön rajta a szél.

Megcsinálták a házat, hideg volt nagyon. De nem jó helyre csinálták a házat. Ott suttoztak az ablakban, nem mertek bemenni. A tojás koma beleült a zsarádba, a tűzbe. A rák koma belement a csuporba, a vízbe. A cicamica koma felbújt a sut tetejébe.

Odament újra a három ördög, hogy szóljanak: nem jó helyre csinálták a házat. Addig tanakodtak, míg az egyik ördög vállalkozott, hogy majd bemegy ő.

Ahogy bement, rágyújtana a pipára. A tüzet megkaparta, a tojás kilötte a szemét. Szaladt az asztalhoz, a vízhez, hogy megmossa a szemét. Ott meg elvágta a rák az ujját, ahogy belenyúlt a csuporba. Onnan szaladt a sut tetejébe, hogy keres egy rongyot, beköti az ujját. Ott meg a macska belevágta a körmét a kezébe. Futott aztán kifele. Ahogy futott kifele, a kakas felugrott a fejére, összerugdosta. A ló meg két lábbal, puff-paff, hátba rúgta. Mikor az ajtón kijutott, a bika neki a szarvával.

- A kétágú vasvillával csak úgy döfölte a hátamat – mondja kint két társának. – Nagyobb ördögök ezek, hallod, mint mi vagyunk!

El is mentek, otthagyták cicamicáikat. Még most is élnek, ha meg nem haltak.

A cipőszaggató királykisasszonyok

Volt egy királynak három lánya. A királykisasszonyok minden éjszaka szétszaggatták a cipőik talpát, csak a szára maradt meg. A király már nem győzte őket lábbelivel, hát kidoboltatta az egész országban, hogy ha valaki meg tudja mondani, hol szaggatják el a lányai a cipőket, annak adja fele királyságát és a legszebbik lányát.

Sokan jelentkeztek, de nem tudták megmondani, merre jártak a király lányai. Ezért fejüket vették. Hallotta a dobolást egy kis pásztorgyerek is, jelentkezett a királynál. Éppen a századik jelentkező volt.

- Felséges királyom, én megtudom, merre járnak a királykisasszonyok.
- Jól van – mondta a király -, ha megtudod, tied a fele királyságom és a legszebb lányom. De ha nem tudod meg, reggel a fejedet vétetem.

A fiú lefeküdt a küszöbre. Magára húzta aszűrét, és várt. Hát egyszer csak a három királylány jön ki a szobából. A fiú meg rákezdi: khhh, khhh, khhh (*a mesélő horkolást utánoz*).

A királykisasszonyok átlépték, kimentek a kastély udvarára. Ott már várta őket egy kocsi. A három királylány felült kocsira, a fiú meg hátul a féderre.

Hamarosan egy ezüsterdőbe értek. Volt ott egy ezüstkút, mellette meg három ezüstpohár. A királylányok ittak egy – egy pohár vizet az esüstkútból. Aztán felszálltak a kocsira. A pásztorgyerek meg az ezüstpoharakat beletette a szűre ujjába. Akkor letört egy kis ezüstgallyat, és azt is a szűr ujjába tette. Majd visszaült a féderre.

Hát mentek tovább.

Elértek egy aranyerdőbe. Ott már aranykút volt. Három aranypohár volt a kút mellett. A királylányok itt is ittak az aranykút vizéből. Aztán felszálltak a kocsira. A fiú meg összeszedte az aranypoharakat, és ott is letört egy aranygallyat. Beletette a szűr ujjába.

Mentek tovább. Elértek a gyémánterdőbe. Ott volt a gyémántkút, ittak a gyémántpoharakból. A fiú összeszedte a poharakat, letört egygyémántgallyat, és betette ezeket is a szűr ujjába.

Addig mentek, míg egy nagy fekete hegyhez értek. Azt mondták a hegynek:

- Nyílj ki, fekete hegy!

A fekete hegy kinyílt, a három királylány bement a hegybe. A kis pásztorgyerek meg utánuk. Odabenn ördögök várták a királykisasszonyokat. A fiú bebújt az asztal alá, onnan figyelt. Először vacsorázni kezdtek.

Vacsora közben a legidősebb lány leejtette a villáját. A fiú hamar felkapta, beletette azt is a szűr ujjába. A lány nyúlni akart utána, de a mellette ülő ördög azt mondta neki:

- Hagyd csak, van másik.

A középső lány a kését ejtette le. A legkisebb pedig a kanalát. A fiú ezeket is felkapta, és beletette a szűr ujjába. Az ördögök ezek helyett is másikat adtak a királylányoknak.

Mikor megvacsoráztak, átmentek egy másik szobába. Az ördögök és a lányok hozzáfogtak táncolni. Borotvákön táncoltak! Persze, hogy egykettőre tönkrement a cipőtálpuk. Táncoltak, mulattak hajnalig.

Akkor felszálltak a kocsira. A pásztorfiú is felült a féderre. Hamar hazaértek.

Míg a kocsi megfordult a kastély előtt, a fiú leugrott a féderrel, megint a küszöbre feküdt, és magára húzta a szűr. Aztán hozzáfogott: khhh, khhh, khhh (*a mesélő horkolást utánoz*).

- Holnap úgyis a fejedet veszik – nevettek a király lányai, amikor átlépték.

Reggel jön a király.

- No, fiam, megtudtad – e, hová jár az én három lányom?
- Tudom, felséges királyatyám! Még bizonyítékokat is hoztam.
- Akkor mutasd, fiam!

A fiú mindent kivett a szűr ujjából, és az asztalra tette. Aztán elmondta a királynak, hogy a lányai az ördöggel mulattak az éjszaka. A király hívatta a három királykisasszonyt.

- Honnan valók ezek a poharak? – kérdezte a király.
- Mi azt nem tudjuk – mondta a három lány.
- S ezek a gallyak?
- Nem tudjuk – mondta a három királykisasszony.
- Hát a villát, kést, kanalát sem ismeritek fel? Tudom már, hogy az ördögökkel borotvapengén táncoltok, azért nem győzlek benneteket lábbelivel. Melyik lányomat választod, kondásfiú?
- Hát, csak a legkisebbet.

A király a két idősebb lányát éjszakára kulcsra zárta, a legkisebb királykisasszonyt meg feleségül adta a pásztorfiúhoz. Még ma is együtt élnek, ha meg nem haltak.

A szabólegény macskája

Volt egyszer egy szegény szabólegény. Semmi egyebe nem volt, csak egy rossz macskája. Ha volt mit enni, a macskának is volt, ha nem volt, a macskának se volt.

Egyszer a macska belenéz a tükörbe megtekergeti a farkát, és azt mondja:

- Nyim – nyám, de szép vagyok! Édes gazdám! Varnál nekem egy szép viganót?
Meglásd gróffá teszlek érte.

A szabólegény azt mondta.

- Hát majd varrok egyet.

Holmi diribdarab anyagokból össze is szedte a viganónak valót, és megvarrta.

Felvette a macska, beletekergette a farkát jól, és belenézett a tükörbe.

- Nyim, nyám – mondta – de szép vagyok!

Aztán elkészönt a szabólegénytől, és kiment az erdőbe. Összefogdosott egy csomó rókát.

Elvitte a királynak.

- Ki küldte az ajándékot? – kérdezte a király.
- Az én gazdám küldte! Az én gazdám küldte! – mondta a macska.
- S mit kér érte a gazdád?
- Semmit se, ajándékba küldte – felelte a macska.
- Mondd meg a gazdádnak, hogy köszönöm az ajándékát – mondta a király.

A macska hazament. Otthon volt egy darabig. Egyszer megint belenéz a tükörbe, megtekergeti a farkát:

- Nyim, nyám, de szép vagyok ebben a piros viganóban!

Aztán otthagya a gazdáját, és kiment az erdőbe. Összefogdosott egy csomó farkast. Elvitte a királynak.

- Ki küldte az ajándékot? – kérdezte a király.
- Az én gazdám küldte! Az én gazdám küldte! – mondta a macska.
- Igen gazdag ember lehet a gazdája – mondta a király a lányának -, már másodszor küld ajándékot.
- S mit kér a gazdád az ajándékért? – kérdezte a macskát.
- Semmit se, ajándékba küldte.
- S ki a te gazdád? – kérdezte a király.
- Posztó gróf! – felelte a macska.
- S miért küld nekem ajándékot a gróf?
- Feleségül akarja venni felséged lányát – felelte a macska.

„No, ha a lányomat kéri, nem lehet akárki fi.” – gondolta a király.

Majd azt mondta a macskának:

- Mondd meg a gazdának, ha feleségül akarja venni a lányomat, ő maga jöjjön el kérőbe!

A macska hazament. Azt mondja a szabólegénynek:

- Édes gazdám, varrj magadnak grófi ruhát, és vedd fel!

A macska mindjárt csinált a porba egy hintót meg négy lovat. A szabólegény felvette a grófi ruhát, beült a hintóba, a macska meg felmászott a bakra kocsisnak. Már ott is voltak a királyi palotánál. Azt mondta a macska:

- Édes gazdám, menj, és kérd feleségül a királykisasszonyt! Ne félj semmitől!

A szegény szabólegény úgy tett, ahogyan a macska mondta. A király elé állt:

- Felséges királyom, feleségül venném a lányodat, ha nekem adnád.

A királynak tetszett a szabólegény.

- Édes fiam, neked adom a lányomat, mert igen szép ajándékokat küldtél.

Erre a szabólegény nagyon megijedt, de a macska így szólt:

- Egyet se félj, édes gazdám, csak mondd a királynak, hogy szívesen látod a kastélyodban!

Még jobban megijedt a szabólegény, de úgy tett, ahogy a macska mondta. Elkészönt a királytól, és beült a hintóba. A macska felmászott a bakra, és elindultak hazafelé.

A király is befogatott, s elindult a násznéppel a gróf kastélyába.

Hát ahogy mennek, egyszer csak elértek egy nagy gulyához. Kérdezik:

- Kié ez a sok marha?
- Posztó grófé – felelték a gulyások.

Ahogy mennek tovább egy nagy csapat disznó kerül az útjukba. Kérdezik:

- Kié ez a sok disznó?
- Posztó grófé – felelték a kondások.

Mennek tovább. Hát elérnek egy csapat juhhoz.

- Kié ez a nyáj? – kérdezte a király.
- Posztó grófé – felelték a juhászok.

Máskor meg egy nagy ménest látnak. Kérdezik:

- Kié ez a ménes?
- Posztó grófé – felelték a csikósok.

„Erre is, arra is rengeteg jószága van az én vőmnek, nagyon gazdag lehet!” – gondolta a király.

Eközben a macska elment Posztó grófhhoz. Minden az övé volt, amit a király és a násznép látott. A macska tudta, meg azt is, hogy Posztó gróf mindenféle állattá át tud változni.

Bezörgetett a kapun.

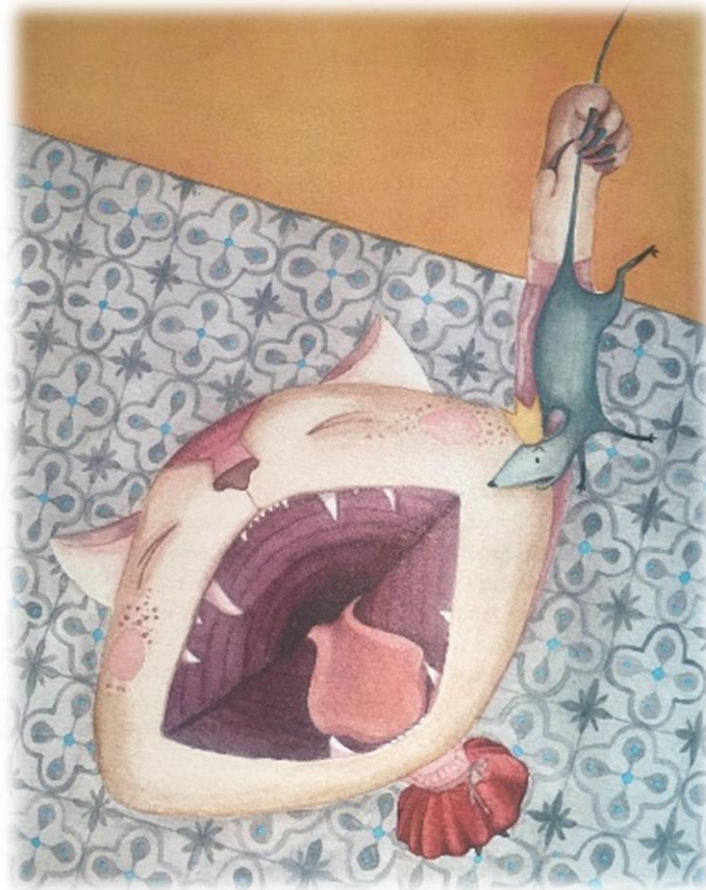
- Gróf úr! Én is át tudok ám változni mindenféle állattá – mondta-, csak egérré nem.
- Hát az semmi! – mondta Posztó gróf, s mindjárt egérré változott. Akkor a macska üldözőbe vette, s mivel sehol nem tudott elbújni, elnyelte.

Ekkor ért a násznép a kastély kapujához. A macska kinyitotta a kaput, s bevezette a lakodalmas népet. Kis türelmet kért, amíg a gazdája elkészül, majd leszaladt az udvarra. Megint csinált

a porba egy hintót meg négy lovat. Felmászott a bakra, s mindjárt otthon volt.

- Édes gazdám, vedd fel a grófi ruhát! Siess, mert már áll a lakodalom!

A szegény szabólegény úgy tett, ahogyan a macska mondta. Felvette a grófi ruhát, és beszállt a hintóba. A kastélyban feleségül vette a király lányát. Még most is élnek, ha meg nem haltak.

Tóticska, Jankó és a békává varázsolt királykisasszony

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy szegény ember. Ennek a szegény embernek volt egy fia. Úgy hívták, Tóticska.

Amikor felnőtt, azt mondta az apja Tóticskának:

- Nincs mit enni. Eredj fiam, keress magadnak valami szolgálatot, hátha jóra fordul a sorsod! Akkor gyere haza, s tegyél engem is boldoggá!

Addig beszélt a fiúnak, hogy az elszánta magát az útra. A szomszédjukban lakott egy másik legény, akivel jó barátok voltak. Azt mondta neki Tóticska:

- Gyere velem, Jankó! Hátha valami jó helyre akadunk, s akkor jobbra fordul a sorsunk.

Jankó anyja pogácsát sütött, Tóticska apja meg tíz szem krumplit. A legények elbúcsúztak a szülőktől, vándorbotot vettek a kezükbe, és elindultak.

Nehéz szível hagyták el a falut, ahol nyomorúságos otthonuk volt. Szomorúan mentek, mendegéltek. Hát egyszer csak egy rengeteg erdőbe értek. Leültek egy odvas, kidőlt tölgyfára, és enni kezdtek. Tóticska ette a sült krumpliját, Jankó meg a pogácsáját.

Amikor jóllaktak, azt kérdezte Jankó:

- Hol fogunk aludni?
- Hát másszunk fel egy fára! Ha van is farkas az erdőben, fára mászni nem tud, így meg nem ehet – mondta Tóticska.

Kínéztek egy sűrű, ágas – bogas fát, egy cseresznyefát, felmásztak rá, letördelt ágakból megágyaztak, és lefeküdtek.

Sütött a nap, amikor felébredtek. Jól megrakták a hasukat cseresznyével. Teleszedték a tarisznyájukat. és tovább indultak.

Ahogy mennek, mendegélnek, találkoznak egy sánta nyúllal. Kérdik tőle:

- Lehet errefelé valami ennivalót találni?
- Jóféle körtét, azt lehet – mondta a nyúl -, bár én nem szeretem. Gyertek utánam, odavezetlek benneteket!

A legények mentek a sánta nyúl után, de a sűrű bozótban alig lelték a nyomát. Egyszer aztán egy tisztásra értek. A tisztás közepén egy óriási körtefa állt. Tele volt érett gyümölcsökkel. Mindjárt enni kezdtek.

Egy idő múlva így szólt Jankó:

- Most már menjünk tovább!
- Dehogyan megyek – mondta Tóticska -, nagyon elfáradtam.

Kérdik a nyúltól:

- Hol aludjunk?
- Nincs messze a medve barlangja. Ott lakik három kismackóval. Ha szépen kéritek, megengedi, hogy nála aludjatok.
- Kísérj el bennünket! – mondták a nyúlnak.
- Rakjátok meg a tarisznyátokat körtével, arra az esetre, ha megéheznének! Én már jóllaktam a vasorrú bába kertjében. Két szép fej káposztát ettem meg, mielőtt találkoztunk.

Már kezdett sötétedni, amikor a medve barlangjához értek. Köszöntek:

- Adjon Isten jó estét, mackó bácsi!
- Adjon Isten – felelt a medve -, mi járatban vagytok?

Azt mondta a nyuszi:

- Szeretnénk itt megpihenni, mert félünk a farkasoktól.
- Ej, amíg engem láttok, addig ne féljete! Gyertek be! Esztek egy kis mézet?

A legények elvették a medve mancsából a lépesmézet, és megették. A nyúl húzta a száját, mert ő a káposztát szerette. Tótocska és Jankó elmesélték a medvének, hogy szolgálatot keresnek, mert nagy szegénységben élnek.

A medve jó szénából puha ágyat vetett nekik a barlangban. Egy óra múlva már úgy horkoltak ők is, mint a három kismackó.

Reggel a medve útba igazította őket:

- Az erdő után van egy nagy hegy. Azon menjetek keresztül, s ott már találtok néhány tanyát. Hátha kaptok valami szolgálatot.

A legények elköszöntek a medvétől, és elindultak.

A sánta nyúl még egy darabig kísérte őket, de amikor néhány ropogós káposztára akadtak, elmaradt tőlük.

Tótocska és Jankó ment tovább. Egy idő múlva elérték a hegyet, amiről a medve beszélt. Az egyik csupasz szikláról leereszkedtek, a másik csupasz sziklára felkapaszkodtak. Még egy fűszál sem termett egyikén sem. Így ment ez sötétedésig. Akkor találtak egy lyukat, ami olyan volt, mint egy barlang bejárata. Azt mondja Tótocska:

- Én már nem bírok továbbmenni. Van még pár körténk, együk meg, és feküdjünk le ebben az odúban!

Úgy is volt. Jóllaktak körtével, és lefeküdtek.

Reggel arra ébredtek, hogy süt a nap. Kijöttek a barlangból, és szétnéztek. Tótocska visszament. Épp az orr előtt csüngött le egy darab a sziklából. Megfogta, és letörte.

- Olyan éhes vagyok! Ez meg éppen úgy néz ki, mint a csokoládé.

Kivitte a sötét barlangból a napfényre.

- Nem csokoládé ez?

Akkor beleharapott. Hát csokoládé volt.

- Te Jankó, hiszen ez csokoládé! A csokoládé hegyre értünk.

Letört ő is egy darabot.

- Tényleg csokoládé!

Azzal hozzáfogtak, és úgy jóllaktak, hogy a hasukon dobolni lehetett volna. Aztán ittak rá friss vizet a közeli patakból. Pár hétig még a barlangban maradtak, de aztán csak megunták. Egy reggel telerakták a tarisznójukat és a zsebüket csokoládéval, és tovább indultak.

Aztán csak mentek, mentek, mendegéltek, míg leértek a hegy másik oldalán. Ott is egy erdő volt. Nagyon szomjasak voltak, ezért elhatározták, hogy keresnek egy forrást vagy patakot. Egyszer csak az erdei gyalogút szélén megláttak egy kerek kutat.

Azt mondja Tótocska:

- Várj csak, Jankó, mindjárt felhúzzok egy kis vizet.

Fogta a kereket, forgatta, nyikorgott a lánc.

- Ej, valami nagy veder lehet, mert nagyon nehéz! – mondta Tótocska.

Hát amikor felhúzta, szeme – szája elállt, mert egy nagy varangyos béka ült a vederben.

- Kvák, kvák, kvák – mondta a béka, és Tótocska hátára ugrott.

Megijedt Tótocska, de bizony Jankó is. Szaladni kezdtek. A varangyos béka meg kapaszkodott Tótocska hátába, ahogy csak bírt. Egyszer megszólalt, de már emberi nyelven:

- Ne féljetez tőlem! Elvarázsolt királykisasszony vagyok. Már ezer esztendeje élek ebben a kútban, de még nem húzott ki senki. Ha nem jöttök, akkor bizony varangyos béka maradhattam volna egész életemben. Teljesítsetek két próbát, akkor megtörik a varázslat, és én visszaváltozom királykisasszonnyá. Az édesapám, Meseország királya gazdagon megjutalmaz benneteket, még a felel királyságát is nektek adja, ha szót fogadtok nekem.

Tótocska nem bírt tovább szaladni, megállt. Nagyon undorodott a hátába kapaszkodó varangyos békától, de csak megkérdezte:

- Mi lenne az első próba?
- Csókolj meg! – mondta a béka.

Tótocska kínjában azt sem tudta, merre fordítsa a fejét, nemhogy megcsókolja ezt a csúnya állatot. De a béka addig – addig kérlelte, hogy egyszer csak odafordult, és megcsókolta.

- Ez megvan – sóhajtott fel Jankó -, s mi lenne a második próba?
- Adjatok a tarisznyátokból egy körtét! Majd jól összerágom. Menjetek el vele a közeli tisztásra! Ott lakik a gonosz vasorrú bába, aki engem elátkozott. A megrágott körtét tegyétek bele az ételébe! Ha megeszi, hatalmas szarvai fognak nőni. Amikor elalszik, fűrészeljétek le a szarvakat, vágjátok le a két hegyét! Akkor abból egy- egy kürt lesz. Hozzatok ide, és fújjátok meg! Akkor megszabadulok a varázslattól, és visszaváltozom királykisasszonnyá – mondta a béka.

Úgy is volt. A béka összerágta a körtét, Tótocska meg becsomagolta egy kis papírba, és a zsebébe tette. A béka visszamászott a kútba, a legények meg elindultak abba az irányba, ahol a boszorkány lakott. Hát, ahogy mentek, mendégéltek, egyszer csak akkora szúnyogok támadták meg őket, mint egy-egy liba. A két legény a botjával hadonászva hessegette a szúnyogokat, de hiába, mert csak nem tágítottak.

- Most mit csináljunk? – kérdezte Jankó.
- Rakjunk tüzet! Majd csak elmennek a füsttől – felelte Tótocska.

Tüzet raktak, s a szúnyogok mindjárt elrepültek. A két legény továbbment, és estére odaért, ahol a boszorkány lakott. Szépen köszöntek.

- Adjon Isten jó estét, édes – kedves öreganyám!
- Szerencsések vagytok, hogy így köszöntetek, mert különben mindjárt belefőztelek volna benneteket a paszulylevesembe. Mi járatban vagytok?
- Szolgálatot keresünk, édes – kedves öreganyám.
- Nálam szolgálhattok. Ugye éhesek vagytok?
- Bizony éhesek vagyunk.
- Éppen megfőtt a paszuly, szedek nektek is egy – egy tállal. Van ott kenyér, vágjátok, egyetek!

Még a felét sem ették meg a levesnek, amikor a vasorrú bába kiment a házból. Tótocska meg kihasználta az időt, a megrágott körtét gyorsan beletette az ételbe.

Éppen jókor, mert a banya visszajött, és újra enni kezdte a levest.

- Ej, még finomabb ez a paszuly, mint amikor enni kezdtem! – mondta a legényeknek.

Hát egyszer csak kezd nőni a boszorkány szarva. Nőtt, egyre csak nőtt, de akkorára, hogy a ház egyik falától a másikig ért.

- Jaj, jaj – jajgatott a banya -, mit csináltatok velem? Mit tettetek a paszulyomba?
- Semmit – mondta Tótocska.
- Semmit – szólt Jankó.
- Most mit csináljak? – siránkozott a vasorrú bába.

Hirtelen nagyon álmos lett, de a szarvai miatt csak a ház közepére tudott feküdni. Amikor a legények hallották, hogy a banya hangosan hortyog, Tótočka óvatosan kiment a fűszekébe, és megkereste a fűszeket. Aztán Jankóval lefűszekelték a banya mindkét szarvát.

A szarvak másik végéből is levágtak egy kicsit, hogy bele tudjanak fűjni. A vállukra vették a kürtöket, és elindultak vissza a kúthoz.

Nehezek voltak a szarvak, sokat kellett pihenniük út közben. Alkonyodott, amikor a kúthoz értek. A varangyos béka már várta őket. Azt mondja Jankó:

- Támaszd a végét annak a dombnak ott, én is oda teszem az enyémet. Fűjünk meg egyszerre!

Hát nem is kellett azokat a kürtöket olyan nagyon fűjni, szóltak azok maguktól is, csak úgy zúgott – búgott bele az erdő.

Meg is történt a varázslat, a bokor alatt kuporgó varangyos békából gyönyörű királykisasszony lett. A legények még életükben nem láttak ilyen szépet.

Eltátották a szájukat, de a kürtszó nem maradt abba. Szavára összegyűltek az erdő állatai, és olyan kezesek lettek, mintha nem is vadállatok lennének.

Azt mondja a királykisasszony:

- Szerencsére egyszerre fűjtátok meg a kürtöket, különben nem változtam volna vissza. Köszönöm, hogy megszabadítottatok a varázslattól! Gyertek velem apám birodalmába, gazdagon meg fog jutalmazni benneteket.

Aztán megérintette a kürtöket. Hát lett belőlük két olyan kicsi trombita, hogy a legények könnyűszerrel a hátukra vehették.

Elindultak a királykisasszony édesapjának országába. körülöttük az állatok egyre kiabálták:

- Éljenek soká a királykisasszony megmentői!

A bagoly azt mondta a többi madárnak:

- Tudjátok, hogy meddig fog aludni a gonosz boszorkány? Örökké! Lefűszekelték a szarvait, így nem fog többé felébredni.

A legények és a királykisasszony mentek, mentek, mendégéltek hegyen – völgyön keresztül. Egyszer csak odaértek a csokoládéhegyhez.

- Jó helyen vagyunk – mondták a legények -, lesz már mit ennünk!

Bementek a barlangba, és letörtek annyi csokoládét, amennyi csak a kezükbe fért. A királykisasszonynak is ízlett, nem győzött törülközni az aranszegélyes zsebkendőjével, mert bizony csupa csokoládé lett a szája tőle. Amikor jóllaktak, lefeküdtek aludni.

Három nap múlva, amikor kipihenték magukat, telerakták a tarisznyájukat csokoládéval, és indultak tovább.

Az erdő madarai előre repültek Meseország királyához, hogy jelentést tegyenek.

- Felséges Durbincs király! A lányod megszabadult a varázslattól Küldj hintót, mert közel már a királykisasszony a megmentőivel!

Durbincs király azonnal négy lovas, aranyos hintót küldött lánya és a legények elé.

Három hétig tartott az út Meseországba. Durbincs király palotája már messziről fénylett, mert színaranyból volt. De akkor csodálkoztak igazán a legények, amikor eljutottak a gyémántkapuhoz.

A királykisasszony kiugrott a hintóból, és egyenesen a szüleihez szaladt. Megölelte, megcsókolta őket. A király intett a szolgáknak:

- Azonnal öltöztessétek királyi ruhába ezt a két legényt!

A szolgák bevezették Tótocskát és Jankót a palotába, megfürösztötték, megnyírták a hajukat, szakállukat, majd felöltöztették mindkettőt piros nadrágba, mentébe, sarkantyús csizmába.

Amikor Tótocska belenézett a tükörbe, azt gondolta: „Szegény apámnak nincs mit enni otthon, én meg itt ácsorgok ebben a szép ruhában.”

Ezt gondolta Jankó is.

Bevezették őket a királyi ebédlőbe. Hát egy olyan hosszú asztal volt ott megterítve, amelyet a legények még sosem láttak. Mindjárt leülte a királykisasszony mellé, és megvacsoráztak. Száz szolga hordta az ételt. A legények úgy megtömték a hasukat, hogy a mentéjükről csak úgy pattogtak le a gombok.

Felállt a király, és azt mondta:

- Kedves fiaim, megmentettétek a lányomat, nagy örömet szereztek nekem, hogy visszahoztátok. Kívánjatok bármit!

Akkor felállt Tótocska:

- Felséges királyom! Én nem kívánok egyebet, csak hogy az én szegény édesapámat hozassa ide a palotába.

Jankó is hasonlóan válaszolt, csak ő az édesanyja után vágyakozott.

Így hát a király befogatott egy – egy hintóba, teletöltötte mindkettőjük tarisznáját pénzzel, és elbocsátotta őket.

- Menjetek, és hozzátok magatokkal a szülőket!

Tótocska és Jankó elindultak haza. Tíz hónapig tartott, amíg elérték a falujukat. Nagyot nézett mindenki Kukutyinban, de különösen a szülők, hogy a fiúkból milyen két szép királyfi lett. A pénzből, amit a királytól kaptak, a legények vettek egy – egy öltözet ruhát a szülőknek, beültették őket a hintóba, és elindultak visszafelé. Az emberek mind kijöttek a házaikból.

Azt mondták:

- Milyen szegények voltak, és hogy felvitte az Isten a dolgukat! Aranyos hintóban viszik az apjukat, anyjukat. Nem feledkeztek meg róluk.

Eltelt tíz hónap is, mire Tótocska és Jankó újra eljutott a királyi palotába. A legényeket a szülőkkel együtt elszállásolták egy – egy lakosztályban.

A király tanácstalan volt, hogy melyikhez adja feleségül a lányát, hiszen együtt mentették meg a gonosz banya átkától. Végül a királykisasszonyt a szomszéd ország királya vette feleségül. Tótocskát és Jankót felkérték vőfélynek. Olyan fényes lakodalmat tartottak, hogy hetedhét országra szólt. Azóta is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

